

El 21-D necessita respostes noves

«El color social que predomini en una nova majoria sobiranista serà determinant per a la consolidació i expansió de l'independentisme»

"Quan ens pensàvem que teníem totes les respostes, de sobte, van canviar totes les preguntes". Si no fos perquè Mario Benedetti va morir a Montevideo fa 8 anys, algú diria que estava pensant en la Catalunya d'aquesta tardor excepcional de 2017 quan va dir la seva famosa frase. Certament, si ens pensàvem que la força de la raó democràtica i pacífica podria més que la força i els cops de porra, l'Estat s'ha esforçat en desmentir-ho. En els darrers anys més de dos milions de catalans han respòs reiteradament amb vots a i amb la 'revolta dels somriures'. Però en aquest diàleg impossible que és ja la relació Catalunya-Espanya, ha quedat clar que l'Estat té interès zero per conèixer les respostes dels catalans sobre el seu futur i que, "si cal pegar", pega sense preguntar.

I què ha de passar després del 21 de desembre? L'interrogant és omnipresent en les converses -diria fins i tot que en les mirades- dels assistents a la multitud d'actes que desplega l'independentisme aquests dies. Tant en els mítings dels partits com en xerrades o col·loquis convocats per les entitats, es fa evident la necessitat d'obtenir respostes. Les ganes de sortir d'aquest estat de xoc que ha volgut imposar un Estat obsessionat per humiliar es noten en cada llaç groc, en cada concentració per reclamar la llibertat dels presos, i també -tot s'ha de dir- cada cop que algú pregunta "i a partir d'ara què?". No hi ha res més legítim que el dubte i la incertesa quan es viu, com viu la societat catalana, sota el càstig, sota el segrest (dels presos polítics i dels imputats) i sota la amenaça de més repressió. Però un dels errors d'Espanya amb Catalunya és confondre la incertesa amb la por i el dubte sobre el camí a seguir amb la marxa enrere. Les urnes d'aquest dijous demostraran fins a quin punt la ciutadania de Catalunya està disposada a plantar cara a un règim que està disposat a tot abans de caure.

Tota l'artilleria mediàtica i financera espanyola està ara mateix al servei de la idea que l'unionisme podria guanyar aquests comicis. Són dies titulars molt cuinats obviant el fet que més de dos milions de persones no canviaran fàcilment d'opinió, sobretot després d'haver vist com molts dels seus conciutadans eren colpejats i arrossegats per terra en el que sens dubte ha estat l'episodi més vergonyós de repressió política viscut a Europa en el que portem de segle XXI. Probablement l'estratègia real que hi ha al darrere de l'operació d'Estat Arrimadas-Iceta no sigui tant la d'aconseguir un govern de la Generalitat que difícilment permetria l'aritmètica parlamentària, però sí la de combatre l'independentisme a base de deshumanitzar-lo. Les mofes repugnants de Josep Borrell i del mateix Miquel Iceta sobre el candidat empresonat Oriol Junqueras són menys espontànies del que sembla.

Després del 21-D que? Tot haurà de ser diferent. Entre els defensors de la República ja es diu obertament que la lluita serà llarga i probablement encara més dura. En el període que ve ja no podran manar els calendaris ni els ultimàtums. Tocarà picar molta pedra, com estan constatant ja els quadres de l'administració de la Generalitat intervinguda, cada cop més mobilitzats contra el 155. El nou govern i el nou Parlament hauran de seguir una agenda també necessàriament nova. "Eixamplar la base" haurà de deixar de ser una frase per traduir-se en fets. El color social que predomini en una previsible nova majoria sobiranista serà determinant per a la consolidació i expansió de l'independentisme. La República s'obrirà camí si és capaç de demostrar que està en millors condicions que el Regne d'Espanya de garantir serveis públics de qualitat, prestacions socials dignes i un sistema de pensions viable. Les entitats de la societat civil també hauran de posar la seva demostrada capacitat de mobilització i organització al servei del rostre més social de la República.